

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Lenky Kaniové a soudců Ivo Pospíšila a Michala Bobka v právní věci žalobce: **Fulmer GmbH Magyarországi Fióktelepe**, se sídlem Vörösmarty út. 2438 hrsz., 2336 Dunavarsány, Maďarsko, zastoupeného JUDr. Petrem Mrázkem, advokátem se sídlem Pod Klaudiánkou 271/4a, Praha 4, proti žalované: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, Inspektorát v Praze**, se sídlem Za Opravnou 300/6, Praha 5, o žalobě na ochranu proti nezákonnému zásahu žalované, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2024, č. j. 11 A 125/2023-51,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a usnesení městského soudu

[1] Žalobce dodává společnosti Lidl Česká republika v. o. s. (dále jen „*Lidl*“) med, který Lidl prodává pod svou privátní značkou Deluxe v dárkovém balení ve společném dřevěném obalu, v němž jsou uloženy čtyři skleněné dózy se stočeným medem čtyř různých druhů (Netvařec křovitý med, Lípa med, Klejicha hedvábná med a Zlatobýl med). Žalovaná provedla u společnosti Lidl kontrolu, v jejímž rámci odebrala vzorky uvedených medů, a po provedeném laboratorním testování vydala podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona č. 146/2002 Sb., o Státní zemědělské a potravinářské inspekci a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o SZPI“), opatření č. D018-10831/23/D01, kterým přikázala společnosti Lidl zajistit stažení výrobku Netvařec křovitý med ze všech

provozoven. Důvodem opatření bylo zjištění laboratoře, že odebraný vzorek medu neodpovídal údajům uvedeným na obalu, neboť byl jiného botanického původu. Kromě toho žalovaná na internetové stránce www.potravinynapranaryri.cz zveřejnila tento med v kategorii falšovaných potravin.

[2] Žalobce následně zaslal žalované podání, v němž doložil výsledky kontrolních testů provedených akreditovanými laboratořemi, z nichž vyplývá, že testované vzorky medu pochází z rostliny netvařec křovitý, a tedy, že kontrolovaný produkt byl označen v souladu s právními předpisy. Zároveň žalovanou požádal o vydání souhlasu s uvedením potravin na trh dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI. Žalovaná žalobci neformálně e-mailem sdělila, aby veškeré dokumenty poslal prostřednictvím společnosti Lidl, která je kontrolovanou osobou. Pokud se společnost Lidl rozhodne žalovanou informovat, přepošle jí žalobcem pořízené dokumenty a inspekce je zařadí do vedeného kontrolního spisu.

[3] Žalobce podal k městskému soudu žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalované, který spatřoval ve způsobu vyřízení jeho výše popsané žádosti žalovanou. Uvedl, že žalovaná jeho žádost dosud nepřihradila ke kontrolnímu spisu, věcně nepřezkoumala v ní uvedené informace, a tedy v zákonem stanovené lhůtě žádost formálně nevypořádala (vydáním souhlasu nebo vydáním rozhodnutí o zamítnutí žádosti). Žalobce proto navrhl, aby soud uložil žalované povinnost vydat souhlas s uvedením potravin „Netvařec křovitý med, Med květový, z rostlin Netvařec křovitý, Směs medů ze zemí EU, velikost balení 60 g“ na trh dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI.

[4] Městský soud v záhlaví uvedeným usnesením žalobu odmítl, neboť dospěl k závěru, že žalobci nesvědčí aktivní procesní legitimace k podání správní žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované ve smyslu § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Oprávnění požádat o vydání souhlasu dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI totiž náleží výhradně kontrolované osobě, tj. společnosti Lidl, neboť s tou vede inspekce řízení podle zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně některých dalších zákonů, a podle zákona o SZPI. Žalobce tak učinit nemůže. Opatření o stažení kontrolovaného produktu z provozoven společnosti Lidl i žádost žalované o součinnost byly adresovány výhradně kontrolované osobě a nijak se nedotýkají veřejných subjektivních práv žalobce. Ten může být dotčen – za splnění dalších dosud nejistých a budoucích předpokladů – ve své právní sféře toliko na majetkových právech (škoda vzniklá případným zásahem do těchto práv zakládá vztah soukromoprávní povahy). Toto dotčení není základem pro aktivní procesní legitimaci žalobce v řízení před správním soudem ve věci žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu.

[5] Žalobci podle městského soudu nesvědčí ani případná aktivní legitimace k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu podle § 79 s. ř. s., která by v dané situaci připadala v úvahu, protože žalobce nebyl a ani nemohl být účastníkem řízení ve věci kontroly provedené v provozovně společnosti Lidl.

II. Stručné shrnutí důvodů kasační stížnosti a vyjádření žalované

pokračování

[6] Žalobce (stěžovatel) podal proti usnesení městského soudu kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Namítl, že městský soud nevzal v úvahu jeho postavení vyplývající z evropských právních předpisů upravujících potravinové právo. Stěžovatel je provozovatelem potravinářského podniku podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002 ze dne 28. ledna 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), a z tohoto postavení mu vyplývají povinnosti dle čl. 8 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1169/2011 ze dne 25. října 2011 o poskytování informací o potravinách spotřebitelům (dále jen „nařízení č. 1169/2011“). Zejména je přesvědčen, že pro posouzení toho, kdo všechno se může bránit proti opatřením žalované, je vedle vnitrostátních právních předpisů nutno také zohlednit nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2017/625 ze dne 15. března 2017 o úředních kontrolách a jiných úředních činnostech prováděných s cílem zajistit uplatňování potravinového a krmivového práva a pravidel týkajících se zdraví zvířat a dobrých životních podmínek zvířat, zdraví rostlin a přípravků na ochranu rostlin, o změně nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 999/2001, (ES) č. 396/2005, (ES) č. 1069/2009, (ES) č. 1107/2009, (EU) č. 1151/2012, (EU) č. 652/2014, (EU) 2016/429 a (EU) 2016/2031, nařízení Rady (ES) č. 1/2005 a (ES) č. 1099/2009 a směrnic Rady 98/58/ES, 1999/74/ES, 2007/43/ES, 2008/119/ES a 2008/120/ES a o zrušení nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 854/2004 a (ES) č. 882/2004, směrnic Rady 89/608/EHS, 89/662/EHS, 90/425/EHS, 91/496/EHS, 96/23/ES, 96/93/ES a 97/78/ES a rozhodnutí Rady 92/438/EHS (nařízení o úředních kontrolách, dále jen „nařízení o úředních kontrolách“). Smyslem tohoto nařízení, jež upravuje úřední kontroly dodržování povinností mj. v oblasti potravinového práva, je zajistit dodržování předmětných práv v rámci celého zemědělsko-potravinářského řetězce, a nikoli pouze u jednoho článku. Stěžovatel je podle tohoto nařízení provozovatelem (stejně jako společnost Lidl), jehož dodržování povinností má být kontrolováno úředními kontrolami. Podle čl. 7 nařízení o úředních kontrolách mají právo na uplatnění opravného prostředku proti rozhodnutí kontrolního orgánu (žalované) fyzické osoby nebo právnické osoby, jichž se toto rozhodnutí týká. Dotčená osoba ve smyslu zmíněného článku je širším pojmem, než je pojem provozovatel i pojem kontrolovaná osoba podle zákona o SZPI. Stěžovatel tedy naplňuje definiční znaky provozovatele a také osoby, jíž se rozhodnutí (v tomto případě opatření žalované) týká, a proto mu přísluší práva vyplývající z nařízení o úředních kontrolách, tj. i právo na podání opravného prostředku.

[8] Stěžovatel dovodil, že byla dotčena jeho veřejná subjektivní práva, která mu náležela coby členovi zemědělsko-potravinového řetězce dle nařízení o úředních kontrolách. Například mu mělo být doručeno opatření žalované. Došlo též k dotčení stěžovatelova ústavně garantovaného práva na podnikání (resp. práva uvádět dotčený med na trh). Jestliže žalovaná nevydala na základě stěžovatelovy žádosti souhlas s uvedením kontrolovaného produktu zpět na trh, došlo též k dotčení procesních práv stěžovatele; žalovaná svým postupem odňala stěžovateli právo jakékoliv procesní obrany.

[9] Městský soud nevyhodnotil správně právní postavení stěžovatele podle evropských právních předpisů jako člena zemědělsko-potravinového řetězce (společně s kontrolovanou osobou – společností Lidl), který vyrábí a distribuuje med kontrolované osobě, čímž jej uvádí na český trh. Soud rovněž nesprávně dovodil právo na podání žádosti o vydání souhlasu s uvedením medu zpět na trh jen ve vztahu ke kontrolované osobě, a nikoliv rovněž ke stěžovateli, jak vyplývá z čl. 7 nařízení o úředních kontrolách. Stěžovatel je výrobcem předmětné potraviny, a proto by i on měl mít možnost se bránit proti zjištěním, jež zpochybňují její složení, a nikoli jen kontrolovaná osoba. Žalovaná mohla místo zpochybňovaného opatření vydat opatření obecné povahy; v takovém případě zákon připouští možnost vznesení námitek i osobami odlišnými od kontrolované osoby.

[10] Soud tak nesprávně uzavřel, že stěžovatel nemohl být na svých právech zkrácen přímo, ale nanejvýš nepřímě, a tudíž mu nesvědčí procesní legitimace k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované ani jiné správní žaloby. Pro podporu své argumentace stěžovatel odkázal na rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 - 64, jehož závěry jsou použitelné i na případ stěžovatele.

[11] Nezákonnost napadeného usnesení spatřuje stěžovatel rovněž ve vadách řízení. Městský soud totiž dospěl k závěru, že souhlas vydávaný dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI je rozhodnutím, a pokud žalovaná o žádosti o souhlas nerozhodla, byla namísto žaloba na nečinnost. Soud však stěžovatele neinformoval o tomto právním posouzení a nepoučil ho o možnosti změnit žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného na žalobu na ochranu proti nečinnosti. Stěžovatel přitom byl k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti aktivně legitimován, a to jako osoba domáhající se vydání souhlasu s opětovným uvedením kontrolovaného produktu na trh.

[12] Nakonec stěžovatel městskému soudu vytkl, že se nijak nevypořádal s návrhem na podání předběžných otázek Soudnímu dvoru EU, čímž porušil stěžovatelovo právo na spravedlivý proces. Stěžovatel navrhl i Nejvyššímu správnímu soudu, aby případně položil Soudnímu dvoru EU předběžné otázky týkající se výkladu příslušných ustanovení nařízení EU.

[13] Žalovaná ve svém vyjádření navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost pro její nedůvodnost zamítl. Zejména zdůraznila, že stěžovatel v posuzované věci nebyl kontrolovanou osobou ani účastníkem řízení ve věci vydání opatření podle § 5 odst. 1 písm. c) zákona o SZPI adresovaného společnosti Lidl. Vysvětlila rovněž, že stěžovatel není osobou, které by se toto opatření ve smyslu § 7 nařízení o úředních kontrolách týkalo; bližší úprava opravného prostředku je vyhrazena vnitrostátním právním předpisům daného členského státu. Žádost o vydání souhlasu podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI může podat pouze kontrolovaná osoba, která také musí prokázat odstranění závadného stavu. Pokud takovou žádost podal stěžovatel (který kontrolovanou osobou nebyl), nebyla žalovaná povinna se takovým podáním věcně zabývat.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[14] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Zjistil, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

pokračování

Důvodnost kasační stížnosti posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost **není** důvodná.

[16] Předmětem sporu je posouzení otázky, zda nevydáním souhlasu podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI, resp. věcným neřešením žádosti o vydání tohoto souhlasu, bylo přímo zasaženo do práv stěžovatele. Stěžovatel má za to, že by mu, stejně jako kontrolované osobě, mělo být s ohledem na nařízení o úředních kontrolách přiznáno právo na podání odvolání proti opatření žalované podle § 5 odst. 1 zákona o SZPI, jakož i právo na podání žádosti o vydání souhlasu s uvedením potravin zpět na trh podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI. Tím pádem má stěžovateli svědčit rovněž aktivní procesní legitimace k podání žaloby na ochranu před nezákonným zásahem žalované spočívajícím ve způsobu vyřízení jeho žádosti o vydání souhlasu dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI, případně rovněž k podání žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované.

[17] Téměř shodnou otázkou ve věci stejného stěžovatele se Nejvyšší správní soud zabýval ve svém nedávném rozsudku ze dne 19. 3. 2024, č. j. 4 As 401/2023 - 60, ve kterém posoudil kasační námitky stěžovatele jako nedůvodné.

[18] Na úvod kasační soud připomíná, že soudy (stejně jako správní orgány) nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (viz nález Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014 - 43). Nejvyšší správní soud se proto v odůvodnění tohoto rozsudku nebude dopodrobna zabývat každou dílčí argumentací stěžovatele, ale vypořádá podstatu kasační stížnosti, tedy bude se zbývat otázkou, zda obstojí závěry městského soudu vedoucí k odmítnutí žaloby.

[19] Podle § 82 s. ř. s. platí, že „*každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný*“.

[20] Pro poskytnutí ochrany prostřednictvím žaloby na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu je tedy nutné naplnění pěti kumulativních podmínek: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem správního orgánu v širším smyslu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu, nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byť jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnout (srov. rozsudek NSS ze dne 17. 3. 2005, č. j. 2 Aps 1/2005 - 65, č. 603/2005 Sb. NSS). Městský soud v posuzované věci dospěl ke správnému závěru, že v důsledku stěžovatelem popsaného postupu žalované nedošlo k přímému zkrácení stěžovatele na jeho veřejných subjektivních právech, a stěžovateli tak nemohla být dle § 82 a násl. s. ř. s. poskytnuta soudní ochrana.

[21] Pro posouzení věci je podstatné zdůraznit, že kontrolovanou potravinu „Netvařec křovitý med“ uváděla na trh pod svým jménem (resp. pod svou privátní značkou Deluxe) společnost Lidl, a nikoliv stěžovatel. Opatření, kterým žalovaná přikázala kontrolované společnosti Lidl zajistit stažení medu ze všech jejích provozoven, se tak dotýká veřejných subjektivních práv pouze společnosti Lidl (která nadále nemůže tento produkt prodávat ve svých provozovnách). Tato společnost je také jako jediná oprávněna požádat o vydání souhlasu s opětovným uvedením potravin na trh podle dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI. Postup žalované by tak teoreticky mohl zasáhnout do práv stěžovatele pouze nepřímo, a to do sféry soukromoprávní; ostatně i v žalobě stěžovatel tvrdil primárně zásah do svých majetkových práv vyplývajících ze soukromoprávního vztahu se svým odběratelem – společností Lidl.

[22] Jiný závěr nelze dovodit ani ze stěžovatelem citovaných unijních právních předpisů.

[23] Podle čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011, *informace o potravinách nesmějí být zavádějící, zejména: pokud jde o charakteristiky potravin a zvláště o její povahu, totožnost, vlastnosti, složení, množství, trvanlivost, zemi původu nebo místo provenience, způsob výroby nebo získání.*

[24] Ustanovení čl. 8 odst. 1 nařízení č. 1169/2011 přitom stanoví, že za *informace o potravině odpovídá provozovatel potravinářského podniku, pod jehož jménem nebo obchodním názvem je potravin uváděna na trh, a není-li usazen v Unii, dovozce potravin na trh Unie.* Podle čl. 8 odst. 2 nařízení č. 1169/2011, *provozovatel potravinářského podniku odpovídající za informace o potravině zajistí jejich uvedení a přesnost v souladu s platnými právními předpisy o poskytování informací o potravinách a požadavky příslušných vnitrostátních předpisů.*

[25] Podle čl. 7 nařízení o úředních kontrolách, *proti rozhodnutím přijatým příslušnými orgány v souladu s článkem 55, čl. 66 odst. 3 a 6, článkem 67, čl. 137 odst. 3 písm. b) a čl. 138 odst. 1 a 2 týkajícím se fyzických nebo právnických osob mají tyto osoby právo podat opravný prostředek v souladu s vnitrostátním právem.*

[26] Z těchto nařízení nevyplývá, že by měl být stěžovatel oprávněn k podání odvolání proti opatření žalované či k podání žádosti o vydání souhlasu podle zákona o SZPI. Stěžovatel v tomto případě není osobou, jíž se opatření ve smyslu čl. 7 nařízení o úředních kontrolách týká. Z čl. 8 nařízení č. 1169/2011 jednoznačně plyne, že odpovědnost za správné označení potravin měla pouze společnost Lidl, *neboť pod jejím jménem byl med uváděn na trh.* Bylo proto správné, že žalovaná dodržení předmětné povinnosti kontrolovala právě u této osoby a následně pouze jí adresovala vydané opatření, které je individuálním správním aktem (srov. rozsudek NSS ze dne 9. 6. 2010, č. j. 7 As 33/2010 - 99), a pouze jí vytknula porušení čl. 7 odst. 1 písm. a) nařízení č. 1169/2011. Společnost Lidl měla možnost se proti opatření bránit, jak požaduje čl. 7 nařízení o úředních kontrolách, přičemž z vyjádření účastníků řízení nevyplývá, že by odvolání proti nim uplatnila. S odstupem času rovněž podala žádost o vydání souhlasu s uvedením medu zpět na trh, avšak nebylo jí vyhověno (což ani nyní není pro posouzení věci relevantní).

[27] O jinou situaci by se jednalo, pokud by stěžovatel *sám pod svým jménem* uváděl kontrolovanou potravinu na trh, kterou by kupříkladu společnost Lidl pouze ve svých

pokračování

provozovnách prodávala. V takovém případě by výrobce daného produktu, který by uváděl na trh pod svým jménem, mohl být osobou, které se opatření přijaté dle čl. 7 nařízení o úředních kontrolách *týká*. V posuzovaném případě se však o takovou situaci nejednalo.

[28] Z unijních nařízení citovaných v kasační stížnosti nelze dovodit takové postavení stěžovatele (jako člena zemědělsko-potravinového řetězce), které by mu přiznávalo jím tvrzená veřejná subjektivní práva, jako např. právo na to, aby mu žalovaná doručila opatření vydané podle § 5 odst. 1 písm. c) SZPI směřující vůči kontrolované společnosti Lidl.

[29] Nejvyšší správní soud je tedy na rozdíl od stěžovatele přesvědčen, že nebylo v rozporu s citovanými nařízeními EU, pokud v souvislosti s opatřením žalované mohla žádost o vydání souhlasu dle § 5a odst. 1 zákona o SZPI s ohledem skutkové okolnosti nyní posuzované věci podat pouze kontrolovaná osoba (tj. společnost Lidl). Městský soud se sice v odůvodnění napadeného usnesení výslovně nezabýval právním postavením stěžovatele podle unijních právních předpisů. Na věcný výsledek jeho posouzení (odmítnutí žaloby) tato skutečnost však neměla vliv.

[30] Kasační soud rovněž neshledal důvod k předložení stěžovatelem navržených předběžných otázek Soudnímu dvoru EU. S ohledem na skutkové pozadí projednávané věci, kdy stěžovatel nevstupuje do osobní působnosti citovaných unijních předpisů, není pro předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru dle čl. 267 SFEU pražádného důvodu. Výklad předmětných unijních předpisů je v tomto ohledu jasný.

[31] Přímé dotčení práv stěžovatele nelze dovodit ani ze závěrů rozsudku NSS ze dne 22. 2. 2011, č. j. 2 Afs 4/2011 - 64, č. 2260/2011 Sb. NSS, který citoval stěžovatel v kasační stížnosti. V něm Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby proti rozhodnutí České národní banky (ČNB) vydanému podle § 10 odst. 9 zákona č. 363/1999 Sb., o pojišťovnictví, kterým mu nebyl udělen souhlas s výkonem funkce člena představenstva pojišťovny, protože nebyl účastníkem předchozího správního řízení. V tehdy posuzované věci spočívala dotčenost práv žalobce jednak v tom, že v důsledku rozhodnutí správního orgánu nemohl vykonávat funkci člena představenstva, jednak ve skutečnosti, že z rozhodnutí ČNB jednoznačně vyplynulo, že žalobce není osobou, která by s ohledem na svou dosavadní praxi dávala jistotu obezřetného řízení pojišťovny. Tento případ je zcela nesrovnatelný se situací stěžovatele v nyní projednávané věci. Nejvyšší správní soud již výše zdůraznil, že stěžovatel nemohl být postupem žalované přímo dotčen na svých veřejných subjektivních právech, pokud sám neuváděl med na trh pod svým jménem, ale pouze dodával med společnosti Lidl, která jej prodávala pod svou vlastní značkou.

[32] Jako nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž hypotetickou úvahu stěžovatele, podle které mohla žalovaná vydat opatření ve formě opatření obecné povahy podle § 5 odst. 6 zákona o SZPI. Ze spisové dokumentace nevyplývá, že by med na trh pod svým jménem v rámci územní působnosti žalované uváděl někdo jiný než společnost Lidl (naopak je zjevné, že med byl dodáván na trh pod privátní značkou Deluxe pouze v provozovnách společnosti Lidl), a proto nebyl důvod opatření vydávat ve formě opatření obecné povahy.

[33] Nejvyšší správní soud ani neshledal stěžovatelem namítanou vadu řízení, která by způsobovala nezákonnost napadeného usnesení. Městský soud nemusel stěžovatele informovat o možnosti změnit žalobu na ochranu před nezákonným zásahem na nečinnostní žalobu, pokud dospěl k závěru, že by stěžovatel nebyl aktivně legitimován ani k podání případné žaloby na ochranu proti nečinnosti žalované. Tento závěr ostatně vyplývá i ze stěžovatelem odkazovaného nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 8. 2021, sp. zn. IV. ÚS 3523/20 (viz bod 26 nálezu, ve kterém Ústavní soud připomněl, že správní soud má informovat žalobce, že zvolil „nesprávný“ žalobní typ, a umožnit mu jeho změnu na „správný“, ledaže by v konkrétní věci nebyly splněny podmínky řízení ani podle „správného“ žalobního typu, což je však nutno v odůvodnění rozebrat). Městský soud přitom ve svém usnesení správně vysvětlil, že oprávnění požádat o vydání souhlasu podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI náleží výhradně kontrolované osobě, tj. společnosti Lidl, a nikoliv stěžovateli. Případná nečinnost žalované (nevydání rozhodnutí ve věci souhlasu podle § 5a odst. 1 zákona o SZPI) se přímo nedotýká veřejných subjektivních práv stěžovatele, a ten proto ani není oprávněn brojit proti nečinnosti žalované u soudu.

[34] S ohledem na uvedené tedy soud shrnuje, že bylo namístež podanou žalobu odmítnout, což také městský soud správně učinil. Opatřením žalované totiž nebylo přímo zasazeno do veřejných subjektivních práv stěžovatele, a stěžovatel proto ani nebyl oprávněn podat žádost o vydání souhlasu s uvedením medu zpět na trh. Městský soud tak správně uzavřel, že nevydání požadovaného souhlasu, resp. věcné nezabývání se žádostí stěžovatelky, nepředstavovalo nezákonný zásah, kterým by byl stěžovatel přímo zkrácen na svých právech ve smyslu § 82 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[35] Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatele důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[36] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Žalované žádné náklady nad rámec její úřední činnosti nevznikly, a proto jí soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. května 2024

Lenka Kaniová
předsedkyně senátu